

Atgriešanās stāsts: Savs bizness savā pilsētā

Cēsnieste Ineta Leimane pēc sešu gadu prombūtnes Īrijā atgriežas dzimtajā pilsētā šī gada jūlijā un jau pēc dažiem mēnešiem atvērta pati savu biznesu – bērnu un jauniešu apģērba veikalu "Mini me" Rīgas ielā. Kaut arī viņa pati atzīst, ka atgriešanās nebija viegla, patlaban neko no paveiktā nenožēlo. *Cēsnieste Ineta Leimane pēc sešu gadu prombūtnes Īrijā atgriežas dzimtajā pilsētā šī gada jūlijā un jau pēc dažiem mēnešiem atvērta pati savu biznesu – bērnu un jauniešu apģērba veikalu "Mini me" Rīgas ielā. Kaut arī viņa pati atzīst, ka atgriešanās nebija viegla, patlaban neko no paveiktā nenožēlo.*

Ineta dzīvi svešumā jau izbaudījusi, jo pirms Īrijas gadu nodzīvojusi Apvienotajā Karalistē, kas gan sākotnēji nav bijis patīkami. "Es raudāju, ienīdu to vietu," stāsta jaunā uzņēmēja, taču vienlaikus piebilst, ka drīz pēc tam tieši tur satikusi savu vīru, un pieteikusies arī vecākā meitai. Tomēr, pēc viņas teiktā, ģimenēm ar bērniem Anglijā esot ļoti grūti, jo jāmeklē atsevišķs mitekļs, kas esot ārkārtīgi dārgi.

Pēc tam Ineta atgriezusies Cēsīs, tomēr krīzes sākumā, 2008.gadā, uz ārzemēm devās atkal. Šoreiz uz Īriju, kur jau dzīvojusi viņas tante, arī vīrs jau strādājis Gernsijā. Radnieku klātbūtne ļoti palīdzējusi, jo tante sākotnēji varējusi nākt talkā gan ar dzīvošanu, gan iztikas līdzekļiem. Tā kā angļu valodu Ineta pratusi labi, darbu atradusi ātri – viesmīlības nozarē.

Sapnis par veikalu

Kā stāsta Ineta, jau dzīvojot Īrijā, viņa domājusi par savu veikalu Cēsīs. Sākotnējais plāns bijis atvērt to "neklātienē" – runājusi ar veikalu ķēdi par franšīzes veikala izveidi Cēsīs, kurā pašai nebūtu jāstrādā, un dzīvi varētu turpināt Īrijā. Tomēr korporācija nav vēlējusies ienākt tik mazā tirgū caur trešajām personām, tāpēc Ineta sapratusi, ka viss jāņem savās rokās.

Taujāta par to, vai nav apsvērusi veikalu atvērt pilsētās ar lielāku iedzīvotāju skaitu – Valmierā, Rīgā – uzņēmēja ir pārliecināta, "Cēsis ir mana pilsēta – ja taisu veikalu, tad taisu savā pilsētā". Turklāt tieši bērnu apģērbs bijusi niša, ko redzējusi kā vēl neaizpildītu, jo pašai ir divas meitas, kuru apģērbšanai tāpat būtu nācies braukt uz Īriju apģērbu cenas un kvalitātes attiecības dēļ. Kaut arī, protams, nedaudz mācot bažas par biznesa nākotni, Ineta paļaujas, ka viņas klienti būs vecāki, kuri saviem bērniem vēlas kvalitatīvu un interesantu apģērbu.

Lielu paldies par palīdzību veikalam atbilstošu telpu atrašanās Ineta saka Cēsu novada pašvaldības Attīstības nodaļas vadītājai Lainei Madelānei, kura norādījusi uz telpām Rīgas ielā, kas bijušas relatīvi labā stāvoklī – tik vien kā gribējies padarīt tās gaišākas. "Dzirdēju, ka cēsniekus pašvaldība sauc atpakaļ un palīdz sākt biznesu," stāsta Ineta, paužot gandarījumu, ka viss izvērties lieliski. "Brīdī, kad viss salikās savās vietās, sapratu – atpakaļceļa vairs nav. Taču nenožēloju šo soli ne mirkli," uzsver uzņēmēja.

Veikalam palīdzot lielie skatlogi, un ar ienākošajiem klientiem Ineta aprunājas – klausās, ko cilvēki vēlas, un pieraksta, lai pēcāk pasūtītu. Tāpat veikalā ar pašvaldības aicinājumu pabijis arī īpašs viesis – Īrijas vēstnieks Latvijā Aidans Kirvans, kurš bijis ieinteresēts Inetas stāstā, kā arī aprunājies ar viņu un viņas vecāko meitu par dzīvi Īrijā.

Veikala atvēršanai kredīti nav ņemti, arī visa ģimene iesaistījusies telpu remontēšanā, liels palīgs bijis brālis. Ineta arī esot vienīgā veikala darbiniece, tāpēc sliktākajā gadījumā atliekot tikai izpārdot preces, un zaudējumi netiks ciesti. Pirmajās dienās esot bijis uztraukums, bet vienlaikus sirdī bijis liels prieks.

Aizbraukšanas smagums

Ineta atzīst, ka ieobraucējiem Īrijā neklājas ļoti viegli. Īriem nepatīkot poļi, kuri Īrijā iebraukuši lielā skaitā un neesot izslavēti ar savu darba tikumu, tāpēc, tiklīdz īri salasa citādi skanošu vārdu, cilvēkam tiekot uzlikts zināms zīmogs. Taču viņa savu laiku Īrijā pavadījusi produktīvi – paralēli darbam mācījusies biznesa vadību, un, tiklīdz bijusi iespēja, prezentācijās vai kā citādi atgādinājusi visiem, kur ir Latvija, jo vidusmēra īram esot tikai aptuvena nojausma par Baltijas valstīm.

Tomēr viņa nenoliedz, ka pamest Īriju bijis grūti, jo ģimene tur jau izveidojusi savas mājas. Ineta ir atklāta – ja nebūtu radusies nepieciešamība atgriezties ģimenes apstākļu dēļ un ja vīrs nebūtu gribējis mājās – viņa Īrijā būtu palikusi. “Ja kāds pirms gada būtu man teicis, ka Cēsīs atvēršu savu veikalu, nezinu, vai būtu ticējusi,” stāsta Ineta, vienlaikus piebilstot, ka “notika tas, kam bija jānotiek, un, ja nemēģināsi, nekad neuzzināsi, kā tas ir - atgriezties”.

Atgriešanās vieglums

Agrāk, atgriežoties Latvijā, Inetai šķitis, ka tauta ir drūma, taču pēdējā laikā liekoties, ka cēsnieki kļuvuši laipnāki, atvērtāki. Arī 2.pamatskola, kurā mācības 3.klasē sākusi vecākā meita Vanesa, nākusi pretī un skolotāja Vita Golubova palīdzējusi sazināties ar nākamo klases audzinātāju, lai izdomātu labāko risinājumu ienākšanai Latvijas skolā, kā arī atradusi latviešu valodas privātskolotāju. Kaut arī atgriešanās sākumā meita angļiski runājusi tekošāk nekā latviski, intensīvais darbs vasarā vainagojies panākumiem, un nu Vanesa runājot pareizi un latviešu valodā zemākas atzīmes par 7 neesot. Jaunākajai meitiņai esot divi gadi, tāpēc bažu par valodas apguvi neesot – galvenā rūpe, lai viņa neaizmirst angļu valodu.

Ineta saka, ka atšķirībā no daudziem citiem aizbraukušajiem, kuri pārdevuši savus nekustamos īpašumu Latvijā, viņai bijis viegli. “Bija, kur atgriezties. Vecākiem bija liela māja, viņi varēja palīdzēt,” stāsta Ineta.

Vaicāta par to, kādu padomu viņa varētu dot citiem, kuri apsver atgriešanos, Ineta saka: “Ir jāmēģina – ja visu laiku par to domā, tas vienkārši ir jādara”.

Teksts un foto:

Cēsu novada pašvaldības

Komunikācijas nodaļas vadītājs

Kārlis Pots